

Čís. 11879.

Nezachování jazykových předpisů soudem, zejména § 2 jaz. zák. a §§ 4 a 36 jaz. nař. není důvodem, z něhož by bylo lze odmítnouti návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 9. září 1932, Rv II 565/32.)

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě rozsudkem pro zmeškání žalované. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání vytýká napadenému rozsudku zmatečnost, vadnost řízení jakož i nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 1, 2 a 4 c. ř. s.) a spatřuje všechny tyto závady v tom, že odvolací soud potvrdil rozsudek pro zmeškání vynesení soudem první stolice proti žalovaným, bydlícím v obvodu okresního soudu, v němž není německé menšiny, na žalobu sepsanou v jazyku německém. Soud druhé stolice přisvědčil odvolání, že žaloba neměla býti podána v jazyku německém. Leč pro posouzení otázky, zda přes to směl býti vynesení rozsudek pro zmeškání, není tato okolnost rozhodující. V § 402 c. ř. s. jest výčetmo uvedeno, ve kterých případech jest odmítnouti návrh na vydání rozsudku pro zmeškání. Nezachování předpisů jazykového zákona soudem, zejména § 2 zákona čís. 122/1920 sb. z. a n., nelze podřaditi pod žádný z těchto případů. Pokud jde o zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., předpokládá se, že porušením zákona bylo straně znemožněno, by před soudem projednávala, zejména opomenutím doručení. Dovolatelé nepopírají předpoklad odvolacího soudu, že jim byla doručena žaloba s obsílkou sepsanou také v jazyku státním, jemuž žalovaní podle svého udání rozumějí, a v níž bylo poučení o účincích zameškání nařízeného roku. Žalovaní mohli seznati z českého znění obsílky, oč jde a na kdy jsou předvoláni k soudu. Nelze proto uznati, že jim byla odňata možnost před soudem projednávat, poněvadž přes to, že soud žalobu německy sepsanou neodmítl, nýbrž jim dal doručiti, přes tento zákonu neodpovídající postup soudu bylo jim přece možno, by se jednání před soudem zúčastnili. S tohoto stanoviska vycházel i odvolací soud a proto není tu vytýkané zmatečnosti ani nesprávného právního posouzení věci a nelze také jako vadu řízení odvolacího vytýkati, že věc nebyla vrácena soudu první stolice k novému projednání.

Čís. 11880.

Do usnesení odvolacího soudu v otázce znalečného není přípustný rekurs na dovolací soud.

(Rozh. ze dne 10. září 1932, R I 1026/31.)